

MIKLYA ZSOLT

Cseréptörés

Koszorú egy szonettregényből

1

A száraz sóvirág sokáig élhet,
só-vízháztartásodra is kihat,
képzeltfűszer, oldó mozdulat,
matt bútorszínek közt parányi kéklet.

Szinyei Merse pipacsai közt is
nyílik a kék, valószínűtlenül,
piros mezőre múlt idő terül,
olajmásolat, tanítói presztízs.

Pipacsfolyóból kisfiú szalad
anyja után, ki ott sétál a parton,
piros kendő alatt a barna arcnyom

friss kenyérhéj, ropogós indulat.
Futok még mindig, két kezemben tartom,
együtt a kéket és a pirosat.

2

Együtt a kéket és a pirosat
nem csak a Vasas focimezén láttad.
Hézső festett ilyen színorgiákat.
Kék síkok fölött vörös bódulat.

Meghágott földek. Magva vált hadak.
Egy kérész röpte. Dólt erómúkrisztus.
Szikkadt föld. Járom. Bikacsök komplexus.
Húsvágódeszka irányvonalak.

A panoptikum biztosan feltámad.
Ki vonalat, ki verset írogat.
Nem szólok, összeharapom a számat.

Nagyapa, nem hallom a hangodat.
Nézd, leszerelték alólad a tájat.
Virággal botozom a sírokat.

3

Virággal botozom a sírokat.
A barka helyén új gránit fedőlap.
A krumplipaprikás megdermed, holnap
felmelegítjük. Tedd a dolgodat.

Vagy szedd szét. Mint a tönkrement órákat.
Hány fogaskerék, mind másképp pörög.
Az osztályban valaki felröhög.
A többi nézi a futuristákat.

A klasszikus avantgárd felvonul,
akár a dörgő léptű ifju gárda.
Umberto Boccioni időrománca

ratatázva a dadáig nyomul.
Imre Miska most kedvére beszélhet.
Irodalom és művészettörténet.

4

Irodalom és művészettörténet,
egy összefüggő órafolyamat,
korfreskó, komplex, akár a vakolat,
mi rögzíti magában a festéket.

Mi itt vagyunk még rögzítetlenül.
A harcot, amelyet őseink vívtak,
nem oldja békévé senki, ha színvak,
se hivatalos *rendületlenül*.

A gesztusnyelv, a dada, akkor él,
ha újraalkotjuk az életünket,
fityiszt mutatunk annak, aki büntet,

helyzetbe hozzuk azt, aki remél.
Gyerekek, nem lehet most *tűzet szüntess*.
Egy osztályfestés magáért beszél.

5

Az osztályfestés magáért beszél,
falra szegelt csomagolópapíron
olaj, zománc, összejön annyi színnyom,
hogy aki látja, menten elalél.

Egy kerékpárabroncs is felkerül,
ócska fémváz, megújult jelentéssel,
szimultán egy rókába döfött késsel,
óriás szemmel, korsó sörrel, felül

húsvágódeszka ember szuggerálja
az alefbét betűit, mindhiába,
nem tud héberül, s nem mozdul a lába.

Keskenyvágányú vasutas szegény.
Túl magasra került, nincs a helyén.
Estére kifárad a dada-gárda.

6

Estére kifárad a dada-gárda,
másnap reggelre kész a kritika.
Ízléstelen. Nem való suliba.
Vagy menjetek fel ti az irodába.

Egy órát kaptok, gondolkozzatok.
Fenn hagyhatjátok azt a kerékvázat.
Mementónak jó lesz. Őrzi a házat.
A többi nem. Sértő. Nem jól dadog.

A következő órán leszereltünk.
Ez volt a komplex ízléspróba ára.
Nem felejtettük el, amit akartunk.

Hogy nem véletlen járunk iskolába.
A falon, amit belül összekentünk,
a létfreskón rögzült a kék, a sárga.

7

A létfreskón rögzült a kék, a sárga,
a piros és még néhány árnyalat.
Míg megtanul sütni bennünk a nap,
a szélnek dőlünk, ne fújjon hiába.

Antoine-t s Desirét fújja a szél,
előredől velük a tanár úr is,
haja állása elárulja úgyis,
széllel bélelt keménykalap a tél.

Elmúlik egyszer, fázzon, aki fél.
A szalagavatót mindenki állja.
Tamás írja, rendez, koordinálja.

Komplex órabemutató, a gála
éjfél után kezdődik, kincset ér.
Desiré verset olvas, pára kél.

8

Desiré verset olvas, pára kél,
akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
míg odakinn tikkasztó szél zenél?

Létem, ha végleg lemerült... ki visz
majd át – elnémulót – a túlsó partra?
Az éj szájába vesz, ajkával tartja
fűszál sorsom, s a cérna holdat is.

*De jaj, magadtól nincsen menekvésed,
hiába játszol létet és halált,
más a hunyó, ki nem talál meg téged,*

*cseréptörés, kiáltasz, és kiállsz.
Magadban folytatod az olvasást.
Eltérést mutatnak az eredmények.*

9

*Eltérést mutatnak az eredmények,
míg felvételi pontszám ösztönöz,
a hídon állsz, a ponthatár fölött,
alattad örvény nyílik, egyre mélyebb.*

*Két mágnesrúd azonos pólusát
ha közelíted, biztos félresiklik.
Másfele vonz az extrinzik, intrinzik.
A hídon átvonuló társaság.*

*Cetlire írsz, versedet elsodorják
a *mult, jelen s jövő* habjai.
Otthon kiverve gondosan a porzsák.*

*Itt feltűnő a sok kutyakaki.
A néprajz élő víz vagy langyos holtág?
Igazán megmondhatná valaki.*

10

*Igazán megmondhatná valaki,
miért vonz annyira, ha mélybe nézek.
Tériszonyom van, az is egyre mélyebb.
Szakadékba zuhant le Pap Ati.*

*Azóta eltelt jó pár év, megérett
lám annyi fő, mind érettségizik.
Utána elszív hátul egy cigit.
Nem a füst, hanem a társaság végett.*

Még nem dohányzom. Mégis rászokom.
Hiánnyal telnek meg a véredények.
Passzív függőség, és emelt fokon.

Azóta oxigénpalackkal élek.
Rossz metafora. Rossz vicc. Már tudom.
Lecserélném, de nem visz rá a lélek.

11

Lecserélném, de nem visz rá a lélek,
inkább megkérdem, hátha válaszolsz.
Rossz verset írtam, ugye? Valahol
el kellett kezdeni. De miért félek?

Miért marad a szorongás belül,
ha papírra került, nézd, ez a vers is?
Kicsit szomorkás, és attól olyan verklis,
hogy tempózik, különben elmerül.

A zokogását észre sem veszed?
Ritmuszavar, apa? Mondd, mihez képest?
Míg megesszük a vasárnapi krémest,

beszélgetni, csak úgy, mért nem lehet?
Mért hazudunk át újabb éveket?
Mért szívárogo a falakból a méreg?

12

Mért szívárogo a falakból a méreg?
A méregtelenítő vakolat
ha nem segít, fordítsd az arcodat
a fal felé. Nem baj, falnak beszélek.

A falbeszéd jó líra-opció.
A hallgatás mögött valami készül.
Nem tudod, ki, de úgy érzed, mögéd ül.
Kinn magyar nótát fúj a rádió.

Benn átütemeződik *szinte minden*.
A megelőző mozdulat, ami
a reflexet pótolja, *minden szinten*.

A nagy vásárlás, családi buli,
az áruház lépcsője is kibillen,
nem fog fel puha szőnyeg, tatami.

13

Nem fog fel puha szőnyeg, tatami,
megtanultad, *kiterítenek ügyis!*
A kopaszokat megtanítjuk úgy is,
ha civil marad bennük valami.

A gyakorlótér porló útjain,
a szikes puszta ismerős gyepén,
a körlet sodronyágyán, és a vén
tölgyek alatt, hol nincs fürdőkabin,

a *Parancs. Értettem* a mérvadó.
Beásod magad. Sírásórutin.
A porba fingás is tanulható.

S míg elfogy lassan a túlélőkészlet,
belső ritmussá válik egy-egy részlet.
Létben oldódó líravitamin.

14

Létben oldódó líra, vitamin,
notesz, toll kerül a zubbonyzsebbe,
kockáztatsz, mégse kerül kevesebbe,
hogy túljuss egy gyakorlat-cunamin.

Az udvarra leköltöztetett körlet,
ágymerevítők, rendezett stokik,
vaslábak között aki elbukik,
nem mindegy, hogy nyálat vagy társat köphet.

Hogy volt-e köztünk téglá, nem tudom.
A KISZ-tagkönyvek a kályhában égtek.
Négyen maradtunk, ki végül kilépett.

Kibírtuk. Várt minket az Oktogon.
Találtunk egyet s mást a betonon.
A száraz sóvirág sokáig élhet.

15

A száraz sóvirág sokáig élhet,
együtt a kékek és a pirosak.
Virággal botozom a sírokat.
Irodalom és művészettörténet.

Egy osztályfestés magáért beszél.
Estére kifárad a dada-gárda.
A létfreskón rögzült a kék, a sárga.
Desiré verset olvas, pára kél.

Eltérést mutatnak az eredmények.
Igazán megmondhatná valaki –
lecserélném, de nem visz rá a lélek –,

mért szivárog a falakból a méreg?
Nem fog fel puha szőnyeg, tatami,
létben oldódó líra. Vitamin.